

NICETAE A COMINATI
Choniatæ, Magni Logothetæ Secreto-
rum, Inspectoris & Iudicis Veli, Præfecti sacri
cubiculi: LXXXVI annorum historia, uidelicet ab
anno restitutæ Salutis circiter MCXVII, in quo
Zonaras desinit, usque ad annum MCCIII, Libris
XIX descripta, quorum hic
ordo est:

- I Liber de rebus gestis Ioannis Comneni, Alexij filij, quem uulgò Caloioan-
nem uocant.
- VII Libri de rebus gestis Manuelis Comneni, filij Ioannis.
- I Liber de Alexio Porphyrogenito, Manuelis Comneni filio.
- II Libri de rebus gestis Andronici Comneni.
- III Libri de Imperio Isaacij Angeli Comneni.
- III Libri de Imperio Alexij Angeli Comneni, post fratrem Isaacium cecatum
& eiectum.
- I Liber de Isaacio, & filio eius Alexio, post recuperatum, Germanorum &
Venetorum ope, Imperium: in quo etiam de Alexio Duca cognomento
Murzuflo, seu supercilioso, & confusione status publici, & Constantino-
politano excidio agitur.
- I Liber de initijs Imperij Balduini & Herrici fratrum, Flandriæ Comitum.

Opus lectu iucundū & utile, nunc primum liberalitate Magnifici & Generosi uiri D. AN-
TONII FUGGERI, &c. Cesareæ Maiestati à consilijs, &c. Græce Latineq; editum,
cum Indice copioso Latino rerum, & Græco uerborum & phrasum aliquot: una
cum uarijs lectionibus, ex trium codicum laboriosa inter se
collatione.

HIERONYMO VVOLFIO
Oetingensi interprete.

Cum Cæs. Maiest. gratia & priuilegio ad decennium, & Chri-
stianiss. Gallorum regis HENRICI ad
annos sex.

BASILEÆ, apud Ioannem Oporinum, Idibus
Augusti, Anno 1557.

Biblioteca Bragaglia - Università di Genova

Caterūm nō multo pōst Basilius Batazes, ob-
scuro genere ortus, tamen ob ductā Imperato-
ris nepī, Domēticus Oriētis & Thracie Dux
designatus, plurimis conūtritus Mangaphæ,
largitionib. corruptit. & quanquā hominē cō-
prehendere, & in vīncula cōsicerē nō potuit:
illud tamē effecit, ut urbe pellere. Quo factō,
cū magnū quiddā cōfūctus, & Imperator ad
modū gratificatus uideretur: Mangaphas ad
Caichofroen Icony Sultanū profugus, auxilia 10
cōtrā Romanos nō impetravit: literas tamen
obtinuit, quibus cōcedebatur, ut Turcas libe-
ros, qui arcu & pharetra freti, Romanos prēda-
tentur, aſceret. Quaratione cū nō parus co-
pias cōtraxisset, cūnī suorū mācipia & fūmen-
ta abduxit, & Phryges Laodicēles innumeris
cladib. aſcerit, ut & populares meos Chonias-
tas: areis eorū aſtu tempore incensis, & ob-
uijs quibusq; hostilē in modū tractatis. Nā ut
nō dīc Turcos ab elemētā in infinitimos Chri-
ſianos ab eo obiurgatos eſſe, & facta in Cariā
impreſſione, multos inde captiuos Turcis ab-
ducendos eſſe datos: Michaelis quoq; archi-
ducis templū, opus maximū & celeberrimum,
quod elegātia & lōgitudine D. Mocij marty-
ris ad ē in urbe imperatricē supererat, incēdi
plūps eſſt. Vt aut̄ huiusmodi facinorib. plenus,
tandē ad Sultanū rediēt & Imperator ad Icony
principem Caichofroen, cuius pater nuper de-
functus erat, legatos misit, quod eū à Manga-
phā in cogitationes & actions nō bonas in-
ducī uidebat. & largitionib. impetravit, ut ille
desertus ac proditus, ad e ī mitteretur: ea tamē
cōditione, ut defecitionē nec capite, nec muti-
latione laſtione uel ullius mēbris fueret. Quia de
cauſa, omnis alterius malī expers, ad diuturnū
carcerē eft damnatus. Id factū adeo ceteris Sul-
tanī fratribus, qui regnū cū eo diuifirant, displi-
cuit, ut Scārra & illarū fuerint, quid hominē
profugū & supplicē pecunia cauſa Romano. 40
rū Imperator prodidit, mēliorū speciōſe respon-
ſo iracūdū illorū placasset. Aiebat enim, ſe paci-
ficationis ergo illū remiſſe, ne quaquam uero
prodidiſſe: & hominē uagū in patriā restituſ-
ſe, un rec ipse alios, nec ipsum alij porr̄ perfe-
querīetur. Atq; hac haſtēnus. Neḡ uero ullus
annus elabi poterat, quin publicē abominādi
aliquid afferret, nō aliter quam sī numinis in-
dignatio illi exatī pernertia bella decreverat.

Frideric
Barbaro-
expedi-
in Pala-
stina. In-
dignatio illi & tati perpetua bella decreuerit.
Quasi enim Barbari circuicata nostris ceruici-
bus imminentes, ad nos castigando nō satis
fatis: etia longinquō malo lumen opprefsi. Nā
Fridericus Alemannorū rex, legatus ad Isaaciū
Imperatorem missis petijt, ut sibi cum omni-
bus copijs Palæstinam petentibus, per Roma-
nas prouincias pacate iter facere & commeatū
emere licet: & suam sententiam per proprios
legatos sibi significaret. Mittitur igitur ad eum
Dromi Logotheta Iohannes Ducas: fide' que
data & accepta, regem sine maleficio transi-
turum, nullam urbem, nullum oppidum,
nullum castellum aut pagum violaturum:

199
Romans cōmētū ei abūde suppeditatores, ut eius exercitus nulla re necessaria caret, sed omnia in prōptō copiosissime habeat, quæ tā iumentis quam hominib; uti sunt: aliquanto pōst reuerterit. Iis conditionib; renūciatis, Imperator per prōvincias edicit, ut qua rex translatus esset, cōmētū cōportaret: ipsius uero in fines Romanos ingressuū virorū genere & dignitate clarorū literis nūciato, eundē Logothē tā denuo mittit, unaq; cū eo Andronici Cātacuzenū, qui regis trālitū cōmodiorē redderēt. Verūm iſ ignoratione officij & usurpare ignavia (cū enim amicī nostri sunt, tamen ueritas eis Isacium cōmitūt.) regē contra Romanos concitat, & ut Imperator ei pro hoste suspectū haberet efficerunt, ita & iuslurandū est turbatum, & cōportatio cōmētū cessauit. Sed nos, qui hāc scribimus, tum Philippopolitanū pro vīncīa gubernationi & descriptioni praefectū, plurimis molestis cōfūctati sumus: cum nūc Imperator iussu Philippopolis mēnīa & fas illis angustis & periculis temporibus, instauraremus: nūc alij litteris eadem demoliri fūberemur, ne receptaculū regis efficit. Quicū excusionibus committant parāret, Imperator legatos eius detinebat, & angustis transmisit opinione intercludebat, altissimis arborib; surculis, & ita implexis, ut id septum à regē transī non posset: sed & patreule suum Manulem Camyzem Prostotratorem, & Occidentis Domesticum Alexium Guidum cum exercitu regē subsequi, & Alemanno publātes ex insidijs aggredi iussit. Verūm rex illo a borum uallo ita impeditus est, ut ex angustijs sine ullo negotio etiaderit: inquit quod facetus est, alia uia Philippopolim penetravit: ibi que ualio munito, Romanis imprudenter, loca praeoccupauit, à quibus prohibebatur, quo rūmū causā anguitie obstruebantur. Philippopolis ingressus, ubrem pleriq; ijsq; nobilitissimis ciuitib; uacuum reperit. Nam si quis ibi manserit, aut ita pauper erat, ut eius opes in ueſtibus quibus tegebat confiterentur, aut erat ex Armeniorum numero. Hi enim unū omnium, tranſitum Alemannorum, non hostium incursionem, sed amicorum aduentum iudicabant. Nam & commercia interfecit, & ne consenseret, reliquias religionis dogmatibus consentiunt. Quippe apud Alemannos & Armenios sacrariū imaginum adquæ interdicta est, & azymis in sacris utrique utuntur, & alia quedam Orthodoxis Christianis improbata, opinionis errore pro legitimis obseruant. Enimvero rex etiam post Philippopolim occupatam, ad Prostotratorem scribere, ei que significare non destitit, Romanos frustrabili ter intercludere, & properantem, contra officiū impeditire. Nec enim se uel prius, uel nunc quicquam in animo habuisse, quod Romanis incommodum aut molestiam afficeret,

affserret, & p̄cta ac conuentu adhuc iniūlata conferuare. Qui cum eas literas Imperatoris significasset, & iussa eius expectaret, nunquam pacatū ab eo responsum accepit, subinad praelium cōmittendum extimulante, & ignauiam ei exprobante, quod Alemannorum temere & sparsum papabulum exuentum cedem & interneccō nondū significasset. Hac impulsu cuiusdam scriberebat, qui ex Engafri mydhi potius afflatus, quām propheticō Ispītū affirmabat, regi nunquā in mentē uenisse Pale Itīna occupationē, sed eū in nihil aliud cogitare, nisi urbis imperatricis dominatiū: & per Xylocerci portam haud dubiē ingressum, ea facturū principiō que ab omniāda fuit. Deinde iusto Deicūdicio nō pauciora per persulrum. Huiusmodi opinioē, occupatus Imperator, ipſam portam laterib. & cemento obstruxit: & acutitas sagittas, quas saepe manibus fecerat, se in cordib. Alemānorū defixurū eſe dicebat: mōstrataq; fenestra Blachernij palatij in eo loco, quia ab altilitudo cognoscunt habet, unde patentes cāpi extra propugnacula in Philopatris cernuntur, per ea se illas in Alemārios excusū rū, eosq; prostratur minabatur, adū ut ea uerba ridicula audienter, uiderentur. Is ueras erat Dositheus quidā Studiensis monachus, Vene

Theodosio
natus, qui Iacutus cum familiaris erat, priuato ad
huc Imperium prædixerat: Quia prædictione
Patriar-
chatu-
Hierosolymita-
no potuit.
euento cōprobata, summo honore & autoritate
te apud hunc Imperatore florens, Hierosolyma-
tute celebris obitū designatus est. Sed ut Impe-
ratorū impetus & potētia nō quiefcere solet,
» nisi diuina humanaq; pro suo libito mutarint:
principiū adeptus Iacutus, Basilio Camate-
rio, quanquā eius opere maxime adiutus, Patriar-
chatu deiecto (causa prætexebat, quid, quas
nobiles matronas Andronicus in monasteria
in iugis abstrusis esse in inferno nefasti depo-

Nicetas
Mundanus
Patriarcha

Lorinus
monachus
Patriarcha

sito, reditū ad pristinū habitū & uitæ rationem
cœcessisse) Niceta Mundanus pro eo patriarcham designavit, Ecclesiæ maximæ facillariorum.
Sed ne huc quidé, hominē natu maximū, in sacra fede expirare paflus, suauiter expulit, senium & delirium & levitatem cauca. Cū aut diligenter tuis de gubernatore Ecclesiæ cogitaret, Leonium monachum quendam, magnū paftorem designat: in populi frequentia pro tribunali iurando testatus, eum virum prius ignotum, sibi à Dei genitrici noctu esse demonstratum, non forma & uitiae eius duntaxat descripta, sed loco etiam ostendo in quo habitatet. Verum eo quoque Designitricio, priusquam annus elaberetur, repudiato, nihil uereundatus, quod coram tam multis, eum ut diutinum hominem laudibus exultis mutatisenon insituit.

κατατάσθια τον επιτίθεμενον, μετατόπισθια τον επιτίθεμενον,
Hierosolyma την πόλην την οποίαν ο θεός στέψαται στην ιερή πόλην την οποίαν
ο θεός στέψαται στην πόλην την οποίαν ο θεός στέψαται στην ιερή πόλην την οποίαν

& insidijs in collib. illis collocatis, frumentato-
res manē inuidere insituit, ac ei refūtētus, im-
pedimenta feruit militi, & reliquā exercitū,
quali humine afflatus, nobisēc discedere iusst.
Prīusqū enim diluxerat, Alemani ab Arme-
nijs Prūseni castelli (ibi enim cōfiterat Imper-
atoris exercitus) de Protofratoris cōsilio cer-
tiores redditī, eadē nocte ultra V millia cata
phractorū in nostrū exercitu immittente prope-
rabant, nosris speculatorib. & custodib. dece-
ptis, nec Protofratori facti obuiā. Nā is quidē
partes mōtib. uincas, in quib. p̄dīa erant ad-
huc cōmētare referta, pertranfib. & tumulos
subiit, ne ab iis conficeretur, quos uenabaf.

Alemanni uero cōfēderer per planiciē ad Romāna castra pergebant. Sed cū nemine reperto, nostrōs pridē sub cena tēpus discēsisse, delectisq̄ fortissimis ad frumentatores suos circuveniēdos ab ijs audiuissent, ne expectato qui dēnuncio, couerterūt equos, ut ab ijs inueniērūt, a quib⁹ querebātur. Igitur cū ex eo colle deſcēderet, qui iuxta Prufenū caſtellū eminet, nostrī uero aſcēderet, ex improviso concurrerūt. Vt ad arma uenīt est, Alani Theodoſio ALEXIUS Brana filio ducē ferē omnes cōſiderant.

Romaní uero præcipiti & turpi fugie se
mabdant, uix aspectu hostis tolerato: & ipse
Protectorat alia uia elapsus, à nobis in tertii
tur. utq[ue] dñe uisus nō est: & manib[us] hostiū cupidissi
me euictatus, uix tanquā ex lōgo mari fallari ue-
luti aquā adhuc expuens, in portū peruerctus,
redijt, cōfusus Alemanorū uocib[us], de eo capien-
do adhuc aures eius personatibus. Multi quo-
que sine armis, sine equi in castris redierunt,
fractis in illa cursus cōtētione uehiculis. Ex eo
tantū ab Alemanis sciuntū sumus, ut ultra LX
stadia recederemus. Nā illi ad Philippopolim
permanebat. Nos circa extremitates Achridi
quiecebamus, de uita dītaxat cōferuāda soli-
cītimō & nostrā prouinciā populabamur, ut
Isaacij in-
constantia
& infil-
tria erga
lemannos.
comeatus suppetret. Quā cū ad Imperatōrē
perlatē essent, uix eum morerit, ut nō nihil de
pertinacia remitteret. & nos etiā paulo pōst ad
eū profecti, singula diligētū exponebamus:
illo adfecto, Alemanis dēcē, nūlī esse aliquid
quod Imperatorē ad neglēctā Occidētūlū

Mutina quin
guinis
statio-
nem
Chiamata per pacata impulerit, nisi quod cum
principiē Sarracenorū pacem fecerit: & (ut
monis illorum esset in amicitia constituenda) 50
uterque uena in pectore incisa, sūrum alteri san-
guine propinasset. Sic tandem eius contumacia
ita fregimus, ut consilii in cōtrārū mutato, A-
lemaniōrum transitū in Orientem expeteret.
Quem cum regem, ob instantē hyemē (nam
KJ

^{τε} οὐκέτι τὸ παρόν αὐτοῖς τῷ φίλοις προστατεύειν, ἀφορθόντων κάποια φίλα τους την πειθαρίαν, ηγετὸν τὸ ἐπειδή τούτους εἶναι ἑπτάτοντας εἰς πόσια αἰλιάλια αντιτυπεοῦντα, οὐκ μεταβαλεῖν ὅποις ἔχουσιν θεοὺς γενέσεως, ἀλλα τούς γάνωντας τραπέσθαις οἱ Βασιλεῖς πολέμωντας, ὡρίζετο τούς εἰς τὴν τῶν ἀλημανῶν περιουσίαν· διέψυ θὲ τὸν ἄγρα μὲν τίνι εἰς κελώνα θεοὺς μετατρέποντας (τινας χρι-

Nouembris mensa haec acta sunt in uernum tempus differre cerneret, tuisus ad ingenuum rediit: & per literas, contra decorum Imperatorium, regi uaticinatus est, cum ante Pascha mortuorum. & ut alia qua antecellere praterem (plura enim habent, qua in dictis & factis auctris culpulent, quam quae laudentur) tuis adiutoriis, palamque ad illius ueritas portavimus.

ducitur, ut legatos ad illum revertere patiatur.
E' quibus ubi est cognovit, Imperator eos ne
quod cōfessu, nec ullo alio singulari honore di
gnatus esse, sed aequē ut Romanos seruilita
tare simile, quamuis episcopos & cognatos
suos, indignationem & iracundiam disimula
re non potuit. Ut autē legati nostri ad eū uene
runt, & ipsos fibi asiderūt; nec ministros,
coquos, & equisones eorum astare paſsus est.
Qui cum decere negarent, ut ministri regi ma

ximo assiderent, latis elle, quod luis dominis
honos is haberetur: non destitit, sed inuitos
et illis assidere coegit, quo facto Romanos

etiam assidue cogit. quo factio Romanis
fusibannabat; & innuebat, eos neq; uitirtus
que genesis habere ratione, sed ut subtile por-
cos omnes sive pingues & precij majoris, sive
macilentes, in eandem haram compellerent:
ita Romanis etiam sine discrimine quosquis a-
ffare oportere. Non multo post, comeatus per-
nuria coactus, exercitus diuisus, Orestad e' abiit,
filio suo cum episcopis & iustis copijs Philip-
popoli relictis, quibus dixit, Vobis hic requie-
scendum est, dum fessas tibias, & labacentia ge-
nua ex illa apud Græcum regem statione refo-
cillaueritis. Elapsa hyeme, cum prata iam efflo-
rescerent, fecundus inter regem & Imperatorem,
renouavit: ac illius principes & magnates ira-
rant, regé per Romanas provincias via regia
transfuturi, neq; leua neq; dextræ qual in uinas
uel in agros eragantem, donec Romanorum

fines excelerit. Imperator uero quodslam cognatos suos dedit obfides, & in maximo tempore circumforanei & palatinorum proceres de fure furando sunt adacti, Imperatorem pacta inuitata conseruaturum, & Alemannis uia ducto.

res & uiduum suppeditaturum. I. cum etiam
quidam ex Beli fudicibus, ac regem obsidium
loco mittendi, quia palam Imperatori refraga-
ri, tutoq[ue] federa domini poterant: in aliena
rum aedium angulis, donec rex in Orientem
transfisset, se se abdiderunt. Enimvero Imperator
iratus, iudicium loco tabelliones misit obli-
des, & contumacium possessiones & aedes ijs
donavit, quibus voluit, aliosq[ue] iudices de-
signavit. Post uero cum id non contumacia,
sed metu non superuacaneo factum esse com-
perisset: eis & possessiones & dignitatem pri-
mitam restituit. Pactione peracta, regi quatuor
centenaria argentea moneta, & eximias te-
las auro intertextas mitit, altiaq[ue] ab illo mune-
rare recipit. Inde plurimis nauib[us], equestris. Cal-
liopum perductis (nam id quoq[ue] cōuenierat,
ut durab[us] nauigationibus, totus exercitus trajecte-
ret, regem uentre, ne Romani pactis violatis
paucos una uehentes in traiectu occiderent) Re-

Rex diebus non amplius quatuor in orientem
peruenit. Ut ad Philadelphiā accessit, neq; per
urbē transit: & eius incolæ simulata amicitia

Rex diebus non amplius quatuor in orientem
peruenit. Ut ad Philadelphiā accessit, nec per
urbē transiit: & eius incola simulata amicitia,
in regis discessu, in inimicitiā erumpente, par-
tem exercitus per latrocinium sunt adorti, ut
uerò res parum succedit, sed ferreas statuas aur-
gientes sibi oppugnare uidebantur, terga de-

Laudicen-
sium boh-
taltias.
(Iocundum est) proiecti, per Phrygiae La-
dicasiam castra posuerunt; ibiq; humanissime
suscepti, & hospitatus quam alibi usquam tra-
stat, cum omnes Laodicensibus faustissima
quaque ad Deo sunt precati: tum rex manibus
& oculis in celum sublati, genibus uero hu-
miflexis, oratu, utrū quicquid uitæ prodellet,
quicquid animis salutem afferret, id à gubernata
tore universitatis Deo patre illis tribueretur.
hac adiecta clausula: Si Romana prouincia
Christianis huiusmodi florenter, & adeo be-
nigne Christi milites susciperent, se & illis o-
pes quas atruillent libenter fusile daturos, co-
metau pacate accepto, & fines Romanorum
fampridem fusile translatores, hastis nullius

Turci per-
fidia sue
Frideric
danti po-
nas.
lantidem tunc tramitunt), hantis nullius
Christianum sanguine contaminatis. Cum al-
tius ascenderent, nec Turcos benignos sunt
experti, sed & hi aperte pugnam declinan-
tes, latrocinis eos, ubi poterant, infestabant:
quoniamque aequi ut Romani, paciti, si absque
maleficiis transtirent, fei omnia quia preter-
eunti exercituissent opus, suppeditatores: ac
» sanè eis quoque profusiller, si paciti stetissent.
» nunc inanis p' etati, in apertum bellum erupe-
» runt, Itaq rex ad castrum Philomelium prelio
cum Iconiensis Sultani liberis commissu (que
regno eretto Iconio expulerant, pristina eius
felicitate in arsum osam senectutem murata)
cùm ipsis facile proficiant, tum Philomelium

Fridericus exerit atq; incendit. Eosdem etiam ad Cingul
ariū uicit. Cum enim angustijs occupatis Ale
strategi manorum transitum obseruarent, ille cōsilio 40
ma. hostium insellā posuit. S. 25

hominum intellecto, cœtra in campo poluit: & copijs suis noctu bishariam diuisis, unam par-

tem in tentorū manere iussit, alteram dilucu-
lo fuga simulata viam aliam insistere. Petse

²⁰ autem dolum eum rem ueram esse iatí, lati ex angustiis in apertum campum effisi, nullum

angustis in apertum campum enim, ualium Alemannorum irrumunt: simul & securi & leviter

læti, ut paratam prædam, magnas opes dire-
pturi. Omnis enim Barbarus auarus est, &

” pecuniae causa pleraque, ne dicam omnia, & 50
” dicit & facit. Ut uero & qui fugerant se con-

uerterunt, & qui in castris erant, confidenter
Friderici occurrerunt: Persae circumventi occidit.

pugna ad tur. Neque uero ex his duobus duntaxat prae-
Iconium liceat.

ius rex formidabilis equalit, & apud Orientales gentes celebris: sed ex eo etiam, quod

Turcos ad ipsum Iconium ipsdem cladibus affecit. Nam ipse quidem Sultanus ad Texa-

ra, profugus, ignorantem excusabat eorum
qua*m* filii sui fecissent utr*m* 1. "G.

patino regno pulsus. Turci uerò hortorum

aggeribus & fossis, quæ crebra sunt iuxta
Iconium.

Alemani-
cus heros
L Turcis
resistit.

nijs honorifice susceptus, & dies cōplures ibi
commoratus, Antiochiae ire in animo habuit;
augeſcente iudice eius gloria. & nomine illa-

Friderici
submersio
& prela-
rū elegiū.

q[uod] nobilis ortus genere, autum imperium
in multis gentes obtinuit: sed ob illud potius,
q[uod] ultra omnes omnium gentium Christianarum
principes Christi desiderio flagrans, patria, de-
licijs regis, tranquillitate, beata domi superbae,
cum charissimis vita despiciens, cum Christianis
Palestinae incolis aerumnas tolerare maluit: &
propter Christi nomen & vitalis se pulchri ue-
neratione, exteris terras patriae prætulit, ab eo
instituto non tot parafangis, non tam longinquorum
& ubiq[ue] difficultinere, non periculis, que a gen-
tibus, per quarum provincias transeundas erat,
imminebat, deterritus. Non aqua penuria, non
prefinitus, isque empticius panis, & alicubi insi-
diis, e[st] ab instituto dimovit. Non liberum
amplexus cum lachrymis, et extreme salutatio-
nes, animum eius conoverunt aut effernarunt:
sed potius instar Pauli apostoli, vita par-
ui astimans abijit, non modo ut vinciretur, sed
etiam ut p[ro] Christi nomine moreretur. Adeo a. 36
postolicus fuit illius uita feruor, & religiosum
institutum: nihil coru[m] sanctimonioru[m] inferius, qui
extra communem sortem positi, tota contentio-
ne animoru[m], ad uitam rationem, euangelicae cel-
stitudini responderent, serurunt: & totius atca-
tis curfis e[st] dico[re], res humanae p[ro] stercoribus
despererunt. Ac si quidem ut mihi persuafum

Friderici
quod filio
mortuo, A-
lemanum re-
bus infectis
domum re-
dactum.
Feliciter est defunctus. Filius autem eius pa-
terno principatu suscepito, Antiochiam uenit.
Hunc in interiori Cœlestrynâ profecis, Laodi-
ceâ seditione laborantem, & ad Imaclitas incli-
nantem pacauit. Berytum quoque nullo labore sube-
gitatae alijs plurimis Syriacis turbibus, que pri-

de latini paruerunt, ut uero ad Sarracenos de
fecerat, poritus, & Tyrū profectus, Acen, quā
Ismaelitā occuparāt, obfedit: & pluribus labo-
ribus p̄ Christi nōmīnē exhaustis, extremū &
ip̄e dīc̄ ibi clausit. Exercitus uero reliquis, nō
consultum duxit terra domū reuertit, perfidiae
metu carum gentiū, per quas transeundit erat: 50
sed rotundis nauibus popularit̄ suorum quā
Tyrū appulerāt, conficens, incolumes ad
fuos redierunt. Hoc tempore nō Alemāni dun-
taxat Sarracenis qui Palastinā occuparāt, &
Hierosolyma usq̄ast, arma intulerūt; sed &
Francorū et Anglorū expeditio in terram sanctam. 55

κύπελλον τὸν ἐρέποτα, οὐ τὸ τάις τις τύχειν, οὐ μὲν
λογίην ἀπένειν, ἀπανθίσποντος οὐδὲ συμεῖται τὸν διεβρέθει τῶν, ἀ-
στακίους τὸν πολεμόν τον συμβατικόν ταῦτα μὲν περιττά εἶχεν φύ-
σις μεταξὺ, μεταξὺ δὲ ὑπόρου εἰσέβηντος τούτους τούτους τούτους
ὅτε οὐ αἱρέσποντο ταῦτα τὴν θυσιαλήσιον ἀπετελεῖσαν
καὶ αὐτὸς μὲν οὐ πατασινὸν πατετελεῖσαν φύγει τὸ κα-
τεραπέντε πάντας τὰς σφράγεις μεταπέμπειν, οἵτινι τὸν θυσια-
λήσιον πατετελεῖσαν εἴτε θυσιαλήσιον φαρμακεύσεις, τὸ
πάντας τὸ γένος εἰσέβηντος εἰρηνοῦται. οὐ δέ τοι μετέσιδαμεν
τοπλασιών, διό τε φρεγάτας ἐπορθεῖσαν κόρων τὴν πατε-
τελεῖσαν, διό τε φρεγάτας ἐπορθεῖσαν κόρων τὴν πατε-
τελεῖσαν, διό τε φρεγάτας ἐπορθεῖσαν κόρων τὴν πατε-
τελεῖσαν, διό τε φρεγάτας ἐπορθεῖσαν κόρων τὴν πατε-

ΤΟΜΟΣ ΤΡΙΤΟΣ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΕΙΑΣ

Cyprum occupauit, eiusq^e dñm ac potius i[n]humanus & implacabilis tyrannum llacu[m] Co[m]muni[ti]o[n]e principi[us] in uincula coniecit, & paulo p[ro]st hominē nefarū inde abduc[t]ū cu[m]dā suo populari pro[m]p]tū donauit. Sed cā in Pa[le]stina nauigaret, relictō in Cypro exercitū, insula sibi uendicauit: & naubus onerarijs eo missis, necessaria deinde aferre curabat. Ex Pa[le]stina discedens, insula pro sua Hierosolymitanis regi donauit, ut ibi amissio regno habita[re]t, bellū molefijs liberatus: & Cypro imperat[ur], ut a se Dominico sepulchro attribut[us], & cū Pa[le]stina simb[ol]ū cōtinēta. Sed h[oc] hac tenuis,